

TOMÁŠEK

*Zpravodaj farního společenství při kostele
Zvěstování Panny Marie a sv. Tomáše*

2

ŘÍJEN
II. ročník

Motto:

Svaté Trojici jasné,
Marii, Panně slavné,
zpívejme svatým,
všem zástupům nebeským,
svatým andělům,
patriarchům, prorokům,
všem svatým apoštolům.

Všem svatým mučedníkům,
vyznavačům, panicům
i svatým pannám,
vdovám,, svatým manželkám,
všem vyvoleným,
na nebi kralujícím,
na tvář Boží patřícím.

Svatým Božím zpíváme,
na přímělu čekáme,
chválu vzdáváme,
celým srdcem plesáme
s velkou radostí,
žádající milosti
a nebeské jasnosti.

Jak je blaze všem svatým,
chudým, tichým, kajícím
i spravedlivým,
milosrdným a čistým
i všem pokorným,
kteří mnoho trpěli,
aby Boha viděli.

ÚVODNÍ SLOVO

Měsíc říjen v rámci církevního roku probíhá zejména ve znamení rozjímání růžencových tajemství. Prudší změny počasí, útočící na naše zdraví, určitě nezpůsobí změnu naší ochoty sloužit druhým, chtít jejich dobro a stát se jim znamením Boží lásky.

V prvním listopadovém týdnu budeme pamatovat na naše zemřelé. Najít si čas na návštěvu hřbitova je v dnešní době skutečné umění. Když se k tomu přidá dopravní zácpa u hlavního hřbitova, nával lidí kolem hrobů a překvapení, že nám z hrobu někdo "odnesl" vázu i s květy, jsme schopni málem ztratit poslední zbytky trpělivosti. Pohled ke kříži na hrobě nás však může uklidnit, protože si uvědomíme, kde je třeba čerpat sílu a vytrvalost v dobrém až do konce.

V měsíci říjnu by měla být zdárně zakončena oprava střechy a věže našeho kostela. Díky patří Vám všem, kterým tato záležitost ležela na srdci a kteří jste pamatovali modlitbami i dary na to, aby vše, co děláme, bylo ke cti a slávě Boží.

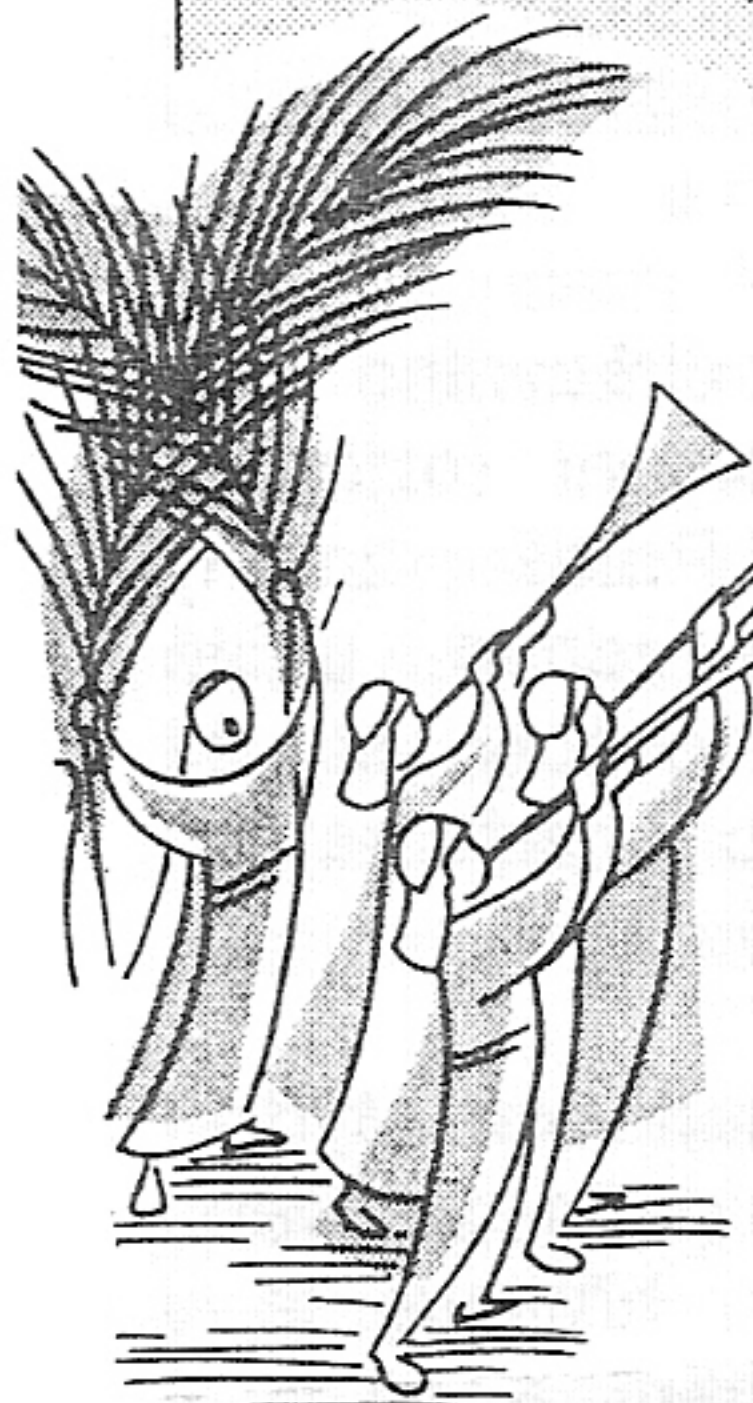
Svoji činnost zahájila i různá modlitební, katechetická i charitativní společenství naší farnosti, z nichž samozřejmě dominantní je společenství

celé naší farnosti při nedělní liturgii. Všechno toto snažení má směřovat k tomu, aby se naše víra stále posilovala a projevovala láskou k bližním.

Pamatujeme na Vás i Vaše rodiny.

Vaši kněží a jáhnové.

LITURGIE

V dosavadních číslech Tomáška jsme si objasňovali význam jednotlivých částí liturgického období. V dnešním slově o liturgii se vrátíme k podstatě liturgie.

Katolická liturgie je souhrn veřejných modliteb a úkonů, které ustanovil Kristus a církev, k počtě Boha a k posvěcení člověka. Tato skutečnost nás jistě naplňuje velkou radostí: Bůh je láska - nekončí jenom u své pocty, ale zvláště při liturgii chce člověka posvětit a zahrnout svým požehnáním.

Co patří k podstatě liturgie?

1. Liturg - osoba
2. Liturgická forma, která je ustanovena od Krista a jeho církve.

Prvním a hlavním liturgem je Kristus, který má věčné kněžství. On obětuje sebe sama ve mši svaté, on křtí a udílí jiné svátosti, je prvním liturgem i při svátostinách, liturgických hodinkách. Liturgii ustanovil Kristus nepřímo prostřednictvím církve, které k tomu dal svou moc. V liturgii je Kristus mezi námi, aby se za nás přimlouval u Otce (Žid.7,25).

Druhotnými liturgy jsou služebníci církve - biskupové, kněží, jáhni a ostatní pověřené osoby, každý podle služby, kterou přijal.

Je dobré si uvědomit skutečnost, že také ostatní věřící mají křtem účast na všeobecném kněžství. Např. při mši svaté se účastní Kristovy oběti, když přinášejí k oltáři s obětními dary svoje vlastní těžkosti, oběti všedního dne. Tyto oběti se proměňují v proud Boží milosti, ze které čerpá celá církev.

Liturgická forma je v prvním, nejvyšším stupni ustanovena Kristem (např. proměňování při mši svaté), v druhém stupni jsou to liturgické úkony, zavedené církví (např. žehnání na konci mše svaté). Liturgická forma má 3 vyjádření, která jsou obvykle spojena: slova - úkony - věci.

To je zřejmé např. při křtu:

- slova : Já tě křtím...
- věc : křestní voda
- úkon : lití vody

Liturgická forma nám tak trojím způsobem vyjadřuje působení Boží milosti při udílení svátostí a svátostin.

Modlitba: Děkuje Ti, Bože, že můžeme mít účast na slavení liturgie, která je předobrazem bohopocty v nebeském království.

Jiří Palacký

Z DĚJIN KOSTELA

Další pokračování nás zavádí do doby husitské. R. 1428 obléhají husité Brno pod vedením Velka Koudelníka. Podařilo se jim do města vtrhnout a plní klášter i kostel. Zaniká křížová chodba

kláštera, která se přimykala k levé straně kostela. U bočního vchodu do kostela je na ní památka v podobě krákorce-zbytku podstavce klenby. O stavu kostela vyprávějí zápisy: "Kostel i klášter zůstávají v troskách."

Až do období reformace (začátek 16.stol.) augustiniáni staví a opravují. Nástup reformace však znamená pro kostel další ničení. Je vykradena kaple Panny Marie a pachatelé berou i dary věřících za pomoc P. Marie svatotomské.

Kaple bez oprav pustne a roku 1580 se zřítíla.

Naštěstí je už za 11 let obnovena za účasti stavitele Jiřího Maria Veselého. Augustiniáni obnovují tradici mariánských poutí a pobožností. Pro kostel následuje několik klidných let - musíme nechat čtenáře trochu vydechnout.

Roku 1641 se nad Brnem přehnal orkán a silně poškodil střechu. Nad hlavní lodí vznikl podélný otvor, kterým bylo vidět nebe. Trvalo 30 let než byla klenba opět spojena a mše svaté se sloužily jen v presbytáři.

A ještě jedna perlička na závěr: Když byla díra v klenbě dlouhou dobu všem na očích, prosadilo se umístit do otvoru truhlíky s květinami.

V dalším díle nás čeká doba neklidná, ale pro naši farnost i město slavná.

pokračování příště

ŘÁDKY NEMOCNÝM

Dát Bohu svou vůli

Život žádného člověka není naplněn pouze radostí, nebo pouze bolestí a zkouškami, ale každý člověk je někdy obdarován radostí a spokojeností a jindy zase bolestí a zkouškou. Nikdy nevíme,

jak dlouho bude které období trvat, ale jsme přesvědčeni, že Bůh ve své dobrotě nás nebude nikdy zkoušet nad naše síly a že vždy, když dopustí jakoukoliv zkoušku, dá spolu s ní i všechny potřebné síly a milosti.

Lidé všech dob věděli, že k Bohu je třeba přistupovat s oběťmi. Časem se pojem oběti měnil. Vždy si však lidé byli vědomi, že Bohu mají obětovat to, co mají nejcennějšího a na čem jim nejvíce záleží. V lidském životě má největší hodnotu vůle člověka. Když se člověk rozhodne dát Bohu svoji vůli, dává tím vlastně všechno.

Dát Bohu svou vůli znamená v praktickém denním životě přijímat se stejnou vyrovnaností i bolesti, které člověka potkávají. Když přijímáme události, které nás naplňují radostí a spokojeností, shromažďujeme v té době síly pro chvíle, kdy se setkáme s bolestí a se starostmi. Když dobře prožíváme dobu pro nás příjemnou a nám plně vyhovující, čerpáme síly pro chvíle, kdy budeme vystaveni zkouškám. Přijímejme tedy od Boha všechno, co nám dává a budme ve své duši spokojeni se vším, co dostáváme. Stále mějme na paměti, že Bůh je nekonečně dobrotivý a že vždy chce jenom naše dobro. On je vševědoucí a ví, co nám nejvíce prospívá a z čeho budeme mít největší užitek. Plně mu důvěřujeme a spoléhejme na jeho dobrotu, s níž řídí náš život. Nikdy nepropadejme depresím, ale vždy se snažme naplnit svou duši důvěrou v Boha a v jeho lásku k nám.

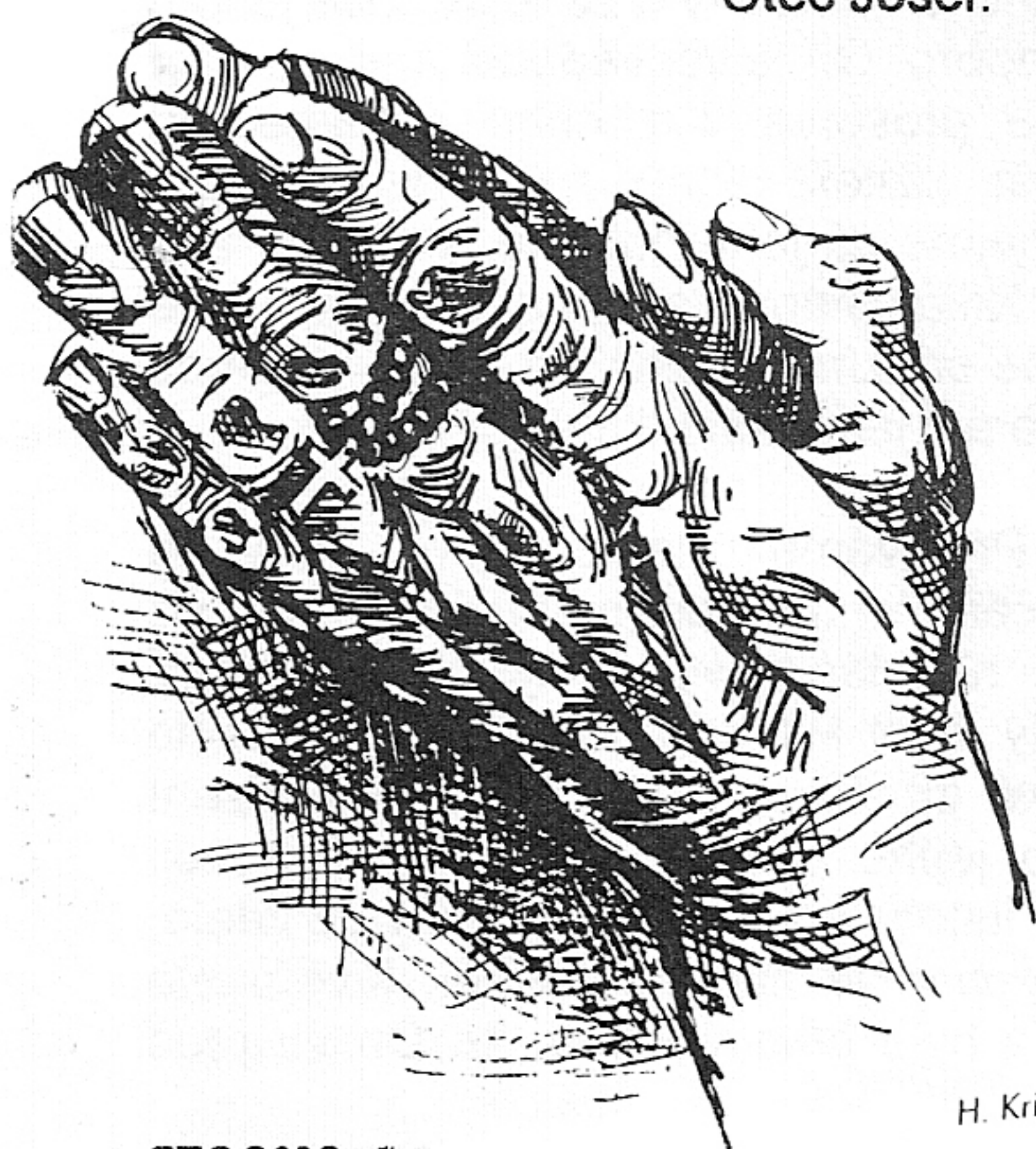
Prožíváme měsíc říjen, který je zasvěcen Panně Marii a snažíme se dobře modlit růženec. Uvědomujeme si přitom, že celý život Panny Marie byl založen na hluboké důvěře v Boha a na Jeho řízení celého jejího života. Ona neztratila svoji vnitřní jistotu ani na Kalvárii, kdy se zdálo, že všechno je ztraceno. Plně důvěřovala Bohu a byla přesvědčena, že On ví, proč

dopustil tolik bolesti na svého Syna a na jeho Matku. Její vztah k utrpení Krista je krásně vyjádřen slovy evangelisty, když říká: "U Ježíšova kříže stála jeho matka..." (Jan 19,25). Ani největší utrpení a ponížení ji nezlomilo, protože byla proniknuta hlubokou vírou a důvěrou v Boha. Od něj všechno přijímala a jemu to obětovala.

I my všichni jsme vystaveni bolesti a všem druhům utrpení. Někdy se nám zdá, že je už nemůžeme dále snášet, že jsme příliš vyčerpáni a unaveni. V té chvíli si máme uvědomit, že Bůh je naším Otcem, že na něj se můžeme vždy spolehnout, že nás nikdy neopustí, ale dá nám vždy tu sílu, kterou budeme potřebovat. Obracejme se k němu s plnou důvěrou i tehdy, když se z lidského pohledu bude všechno zdát beznadějně a ztracené. On je všemohoucí a vždy zná dokonalé řešení. On nás miluje a svou lásku nám dokázal tím, že dal svého Syna jako oběť za nás všechny.

Čím větší bude naše víra v Boha a čím pevnější bude naše důvěra v jeho působení v našem životě, tím větší vnitřní vyrovnanosti dosáhneme a tím budeme spokojenější za všech životních situací.

Otec Josef.

H. Krist

ŽIVOT S BOHEM

"Chtěla bych mít Vaši víru!" říká nevidomá paní ve vyprávění dobrovolné ošetřovatelky farní charity u sv.Tomáše.

"Paní, o které píšete, oslepla v důsledku léčby kožní nemoci a kromě toho, že byla úplně slepá, měla ještě další vážné choroby. Protože se pro ni situace stala nezvládnutelnou, požádala o pomoc Oblastní charitu Brno-město. Začala k ní chodit jedna sestřička, ale protože potřebovala pomoc nejen během pracovní doby, ale také odpoledne a o víkendech, obrátila se městská charita s žádostí o výpomoc na farní charitu u sv.Tomáše. Tak jsme se spolu s kamarádkou s touto paní seznámily.

Byly jsme si vědomy, že naše pomoc by neměla spočívat jen v péči o potřeby tělesné, ale také duchovní. Při prvních návštěvách jsem nevěděla, jak začít rozhovor o víře a o Bohu. Paní mi vyprávěla o svém těžkém životě, o všech ranách, které ji potkaly. a také o tom, co ji trápilo nejvíce, totiž že ji opustili její nejbližší, především mladší syn, kterého stále velmi milovala. Ptala se, proč zrovna ona musí takto trpět, přesto ale všechno snášela statečně a těšila se z každé naší návštěvy.

Když jsem zvonila u jejího bytu, modlila jsem se: "Přijď, Duchu svatý!", připomínala jsem si slova matky Terezy: "Nejdříve jsem chtěla lidi obracet, ale pak jsem pochopila, že je třeba je především milovat." Čítávala jsem paní zprávy z Katolického týdeníku, v neděli jsme spolu poslouchaly rozhlasový přenos mše svaté. Ona se postupně začala o spoustu věcí zajímat. Když jsem se u ní zastavila večer po mši svaté, ptala se, o čem bylo kázání,

o čem jsme mluvili ve společenství, sdílela se mnou moji radost po návratu z exercicií, v neděli mne pak už sama vyzvala, abych pustila mši svatou. Často opakovala: "Chtěla bych mít vaši víru, ale zatím mi to nějak nejde."

V novém školním roce za ní začali chodit ještě chlapec a dívka ze studentské charity. Stali jsme se téměř její rodinou, prožívala s námi naše starosti, snažila se nám poradit a pomoci podle zkušeností z vlastního života. Před vánocemi jsme se dočkali něčeho krásného. Když jsem k ní jednou ráno přišla, řekla mi: "Dnes v noci se mi moc dobře spalo, včera jsem totiž měla vzácnou návštěvu." Dozvěděla jsem se, že sestřička z městské charity s sebou přivedla kněze. V rozhovoru se paní knězi svěřila se vším, co ji v životě potkalo a co ji trápilo a pak přijala svátost smíření a Eucharistii.

Její zdravotní stav se stále zhoršoval, těžce se jí dýchalo a trápilo ji srdíčko. Již delší dobu měla zažádáno o umístění v domově důchodců. Na jaře se tam jedno místo uvolnilo. I když se jí neodcházelo lehce, měla před sebou naději, že až se otevře církevní hospic nedaleko Brna, bude zbytek života trávit tam. Na cestě do domova důchodců jsem ji doprovázela. Tam jsem jí vybalovala věci a ona mi říkala, kam mám co uložit. Když jsem se ptala, kam jí mám dát růženec, který dostala od sestřičky, říkala: "Ten mi dejte do stolku, abych ho měla po ruce."

Pobyt této paní v domově důchodců trval jen tři dny. Pak si ji Pán povolal k sobě. V modlitbách na ni stále vzpomínáme a děkujeme Pánu, že nás obohatil o přátelství s ní.

Pokud jste dočetli příběh až do konce, prosíme Vás, abyste se upřímně

zamysleli, zda by i Vás nenaplnilo radostí a vděčností k Pánu, kdybyste svou láskou mohli obdarovat někoho, kdo ji moc potřebuje. Těch potřebných je stálo dost.

Charita u sv. Tomáše

"... TO JSTE JI VYCHOVÁVALI, ABY ŠLA DO KLÁŠTERA?..."

A co je to kontemplativní řád? Co je to klauzura? Takové a jim podobné otázky, na něž jsem sama neznala kvalifikovanou odpověď, otázky plné nepochopení a někdy i averze, jsem dostávala na svém pracovišti - hudební škole - od lidí nevěřících. Ale i mezi věřícími se našel člověk, který mi dokonce vynadal za to, že jsme dovolili naší dceři Veronice (Borůvce) odejít do blahobytu kláštera sester cisterciacek v Magdenau ve Švýcarsku.

Tyto různé projevy sympatií či antipatií na mne doléhaly v době, kdy jsem sama těžce bojovala o to, abych dokázala vrátit Pánu dar, který zvláště dnes tolik potřebuji - devatenáctiletou dceru Veroniku. Rozum křesťanky mi říkal, že bych se měla radovat z takového, svým způsobem, vyznamenání, které si naše rodina rozhodně nezasluhuje, ale mateřské srdce se bránilo ze všech sil. Co jsem však mohla namítat proti tomu, když i P.Jeniš (duchovní vůdce naší dcery) mi důrazně řekl, že Veronika má povolání do Magdenau a že bych jí neměla bránit.

Věděla jsem sice, že naše Veronika se již delší dobu rozhoduje pro život v přísném kontemplativním řádu, že už obdržela pozvání od matky představené sester karmelitánek z Prahy, ale že nakonec odejde téměř 1.000 km daleko do cizí země, kde se žije v naprosto odlišných tradicích a zvycích a kde se budu se svojí

ubohou němčinou těžko domlouvat, to mne nikdy ani ve snu nenapadlo. Všimla jsem si ovšem, že naše Veronika na sobě pracuje. Vstává každý den brzy ráno a spěchá na mši svatou a že i přes všechny povinnosti ve škole i starosti s vedením děvčat ve skautském oddíle se snaží doma pomáhat víc než jindy.

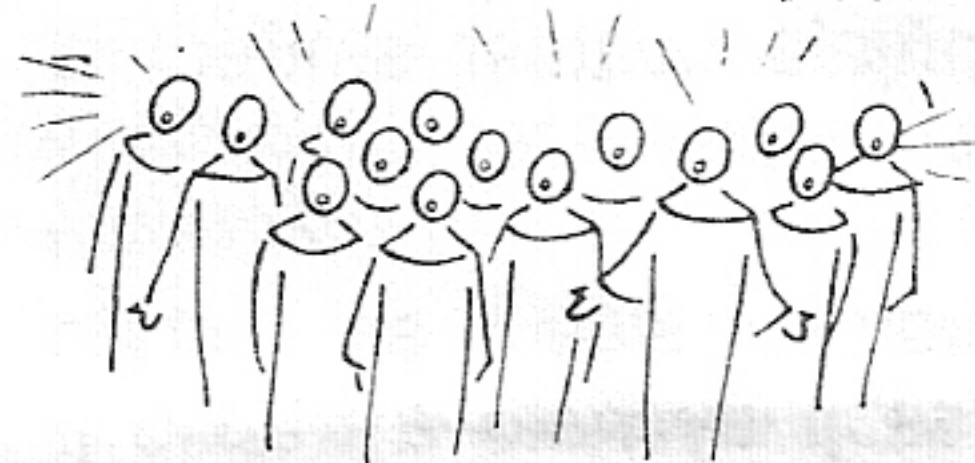
Slovo klauzura a matné vědomosti o jeho smyslu a o všem, co s tím souvisí, mi však nedávalo spát. Pak jsme se během loňské týdenní dovolené, kterou jsme trávili v klášteře na pozvání matky představené, dozvěděli, že naše dcera přijede možná o vánocích naposledy domů a potom až tehdy, kdy budu já nebo její otec umírat. Tak tvrdou realitu, spojenou, jsem nečekala. Zbytek dovolené jsem strávila ve smutku, pláči a prosbách o dary Ducha svatého, abych to všechno dokázala pochopit a odevzdat. Vždyť opatka přece nechce, aby naše dcera zapomněla na tradice naší církve, naše světce či dokonce rodný jazyk! Vždyť dobrý Bůh je jeden pro všechny, ať žijeme kdekoli na světě! Vždyť v tzv. blahobytném Švýcarsku je církev ještě ve větší krizi než u nás. Vždyť v klášteře v Magdenau jsou dvě třetiny sester stařenky a dvacet let k nim nepřišla novicka, která by vytrvala ve službě. Vždyť život, spojený s řádovým heslem "Ora et labora", nese s sebou pěkně tvrdou práci a život v chudobě. Žádný blahobyt!

A tak tedy naše Veronika, po roce postulátu, prožila s námi, mládeží ze společenství sv.Tomáše, P.Jenišem a P.S.Drobným ("Dudkem"), dne 12.9.1994, svůj první slavný den v klášteře, tzv. "obláčku". Přijala řeholní jméno Marie-Veronika, bílý hábit a zavázala se zatím k jednoletému noviciátu. V této době bude sloužit sestrám v kuchyni a v zahradě, studovat zpěv, žalmy, předpisy řehole a modlit se se sestrami v chóru. Nesmí přitom nikomu z nás napsat sebekratší dopis ani přání, nesmí přijímat

návštěvy ani telefonáty. Po této době bude skládat časné sliby na 3 roky a po nich, pokud vytrvá, sliby věčné.

Nevím, jak se vychovává dcera ke vstupu do kláštera. Bezpečně však vím, že my rodiče máme na tomto životním rozhodnutí naší dcery naprosto minimální zásluhu. Děkuji proto všem bližním, kteří se v našem kostele podíleli na formování osobnosti naší dcery, počínaje kněžími a konče vedoucími v Zálesáku (Sojka, Tara, Cvrček, aj.). Věřím a doufám, že snad i Vy, kteří čtete tyto řádky, chápete, že dvě české novicky (ta druhá, dříve Jitka, nyní Marie-Gertruda, je z Pohořelic) budou svými modlitbami a přímlovami užitečné nám všem i přesto, že jsou od nás vzdálené téměř 1.000 km.

Lenka Kuchařová

BRATRSKÁ CESTA ZA SVĚTLEM

Byl jsem pozván, ještě s některými spolubratry a sestrami, na den s velkým "D", obláčku, do švýcarského Magdenau, do kláštera cisterciáček. O radost a prožití této události bych se chtěl s Vámi rozdělit.

Byl jsem svědkem, i když "velmi malým", vstupu naší sestry Borůvky do noviciátu, na který se zde přes rok připravovala.

Na cestu do Magdenau jsme vyjžděli od našeho kostela sv.Tomáše dne 11.9.1994, ve 4 hodiny ráno, Jelo nás deset, ve dvou autech., já jsem jel s dominikánem Patem. Asi za 13 1/2 hodiny jsme byli na místě. Najednou se před námi při výjezdu z lesa otevřelo něco jako menší, květinami ozdobené hradiště. Bylo

to však jenom namalované. V celém okolí byla velmi krásná, svěží příroda. Auty jsme vjeli přímo do prostranství budov, kde, podle některých našich pozorovatelů, měla být Borůvka "zavřená". Asi jsme vypadali dost unaveně, protože se nás v klášteře hned ujali a pohostili nás. Za krátkou dobu jsme se zde setkali s otcem Stanislavem Drobným, který pro nás v kostele, ve kterém měla příští den skládat řeholní slib naše Borůvka, sloužil mši svatou. Po společné večerní modlitbě se šlo spát na půdu (velmi krásnou), i když jsme někteří byli pořád vzhůru kvůli pravidelně odbíjejícím zvonům v kapli.

Ráno bylo krásné, udělali jsme si vycházku po krajině, museli jsme si však pospíšet, abychom stihli obřad "obláčky", který začínal v deset hodin a čtyři z nás jsme měli ministrovat (včetně Pata). Obřad měl krásnou atmosféru. Cítili jsme se o nějaký ten krůček blíže k Bohu, to je to nejradostnější zjištění. Mše svatá byla sloužena v latině a mně se moc líbil zpěv sester cisterciáček. Nejkrásnější chvíle byla však při předání věnečků a políbení kříže nastávajícími novickami. Po mši svaté se o nás sestry postaraly s obědem (včetně nášupu) a po obědě bylo v podkroví promítání diáčků ze života v klášteře. (Na diáčkách byla už i naše milá Borůvka!) Sestry se v klášteře musí starat prakticky o všechno, takže času nazbyt ani moc nemají. K řádovému životu patří samozřejmě společné modlitby. Je to také jeden z nejpřísnějších řádů. No a po promítání byl krátký rozhovor s Borůvkou, včetně předání menších dáreků. Potom malé občerstvení, vycházka po okolí a po 23-ti hodinovém pobytu se balíme. Čekalo nás opět 14 hodin jízdy. Spěchali jsme, protože někteří z nás museli jít do školy, jiní do práce. Ale pracujte hned po ránu, když doslova celou noc probdíte v autě. V šest hodin ráno se vracíme do rozednívacího se Brna...

Svoje svědectví bych chtěl ukončit slovy: "Přál bych takový zážitek všem!"

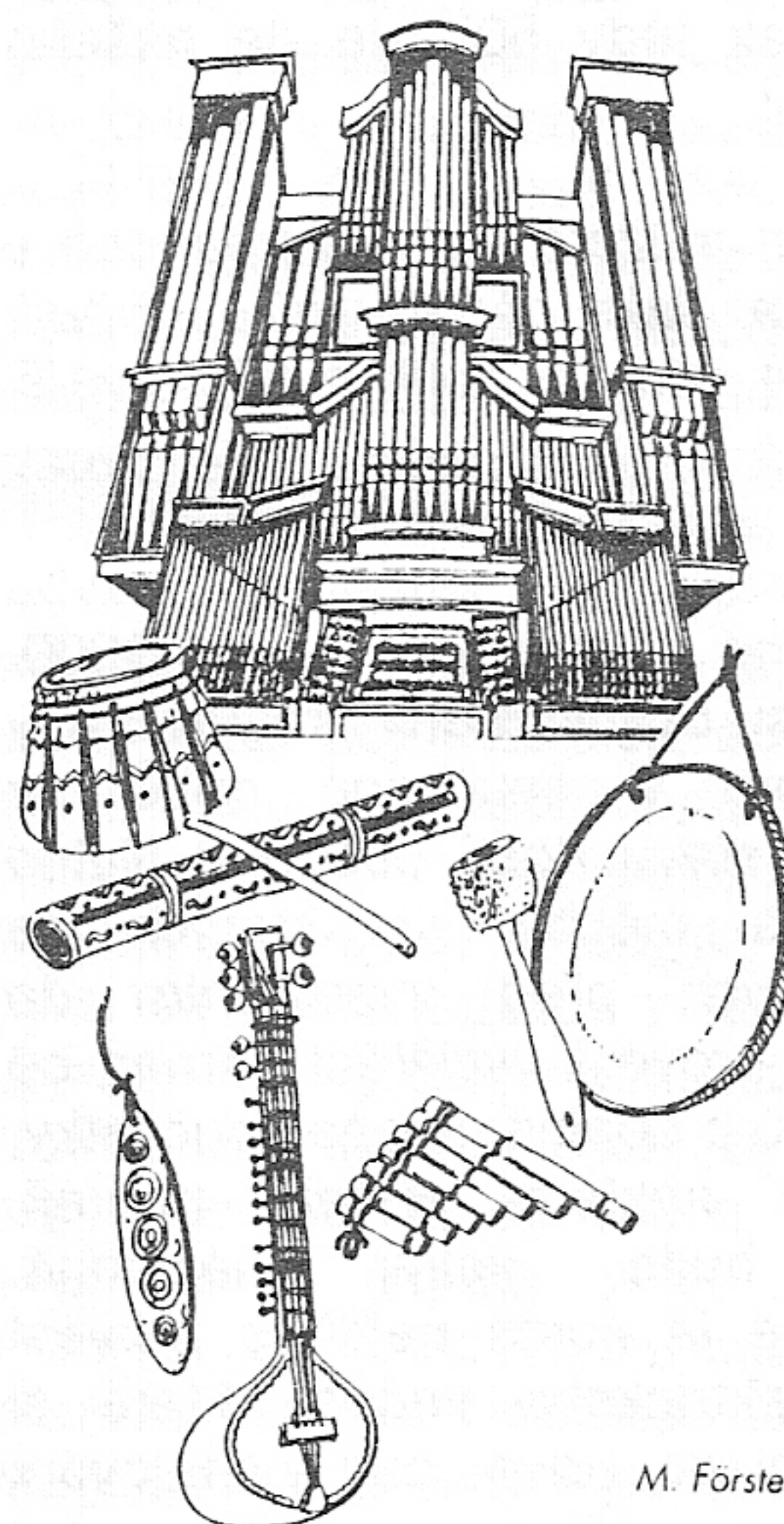
Danglár

ROZHOVOR S MANŽELÝ DRÁBKOVÝMI

Můžete nám říci, jak jste se k hudbě a zvláště k varhanám dostali?

Oba pocházíme z varhanických rodin a setkali jsme se na varhnické škole v Brně, kterou vedl význačný profesor pan Karel Hradil. Ten nás naučil lásce ke

sborovém u zpěvu. Náš hudební vývoj ovlivnila řada výborných profesorů, Miroslav Příhoda, Jaroslav Smýkal starší, dr. Burja Burian a další..

M. Förster

Jak chápete význam hudby v liturgii?

Hudba je nedílnou součástí veřejné bohoocty - tedy liturgie. Církev miluje zpěv, ať je to gregoriánský chorál, který je pro ni vlastní, tak i umělé skladby význačných hudebníků. Pro náš národ jsou typické kostelní písně, které vhodně doplňují a provázejí církevní obřady.

Co říkáte na vhodnost různých stylů hudby při liturgii (klasická, rytmická, rocková)? Posloucháte ji ve volném čase?

K různým stylům hudebního projevu v kostele zastáváme názor, že každá doba má svůj vlastní styl, který se časem vytříbí. Mladým sedí rytmická hudba, rockovou hudbu jsme ještě v kostele neslyšeli. Vzhledem k našemu věku dáváme přednost hudbě klasické, kterou si rádi poslechneme i ve volném čase.

Víte kolik schodů je na kůr?

Schodů na kůr je 46, 2 schody jsou přímo na kůr a ještě dva schody k varhanám. Tak tedy 50! Ale do našeho bytu je jich 80!

Co nám můžete říct o varhanách v našem kostele. Jaké ošetřování potřebují, charakteristika varhan, kolik měří největší píšťala?

Podle nápisu na varhanách stavbu provedla firma Rieger v roce 1900. Postupem času byly varhany přestavovány a opravovány. V současné době se nacházejí ve stavu dosti ubohém. Nutno postavit nové měchy, ve kterých se hromadí vzduch před vypuštěním do píšťal. Nutno provést vyčištění varhan od letitého prachu a doplnit mnohé součástky, kvůli kterým některé píšťaly nehrají. Generálka bude velmi nákladná. Uznáváme, že je nutno nejdříve provést generálku elektrického vedení, které si vyžádá sekání do zdiva, pak vymalování kostela a teprve potom je možno provést opravu varhan a jejich vyčištění.

Délku nejdelší píšťaly jsme neměřili, předpokládáme 10-12m.

Co Vás při Vaší službě povzbuzuje a co byste spíš potřebovali změnit, odstranit?

Na otázku, co nás nejvíc povzbuzuje, odpovídáme jednoznačně: když začneme sloku písně a slyšíme, že lidé zpívají a s chutí. To se nám dobře hraje. Když se však zdola "ozývá" pouze ticho, tak je nám moc smutně. Vám všem asi také..

Co si myslíte o naše společném zpěvu při liturgii?

Mrzí nás, že se v takové velké farnosti nenajde víc nadšenců pro sborový chrámový zpěv. Podobně nejsou lidé ochotni učit se nové a někdy velmi krásné písně z nového kancionálu.

Vaše osobní přání?

Na Vaši otázku po našem osobním přání odpovídáme písní: Aby nás Pán Bůh miloval... A po praktické stránce: aby nás vystřídali odpovědní a znalí mladí varhaníci.

Děkujeme za rozhovor.
připravil Jiří Palacký

KOMUNITA EMMANUEL

Sv.Terezie - V církvi se stanu láskou.

Světce nám církev staví před oči, protože jejich život nám nese určité poselství, něčím se nás má dotknout a pomoci na naší cestě k věčnosti. S vírou ve vzájemné propojení všech údů Kristova těla si je volíme za své patrony, průvodce a vzory, aby nám jejich přimluva vyprosila všechny potřebné milosti.

Milostí a posláním komunity Emmanuel je také evangelizace (misie), a proto si za jeden ze vzorů a přimlůvců vybrala svatou Terezii z Lisieux, která byla

vedle svatého Františka Xaverského vyhlášena za patronku misií.

Ráda bych se u ní pozastavila, neboť lidskou logikou není pochopitelné, že jedna mladá karmelitánka, která za svého života neudělala žádné výjimečné věci, se stává svatou a ještě k tomu patronkou misií, když v životě v žádné misií nebyla.

Jádro její svatosti a misionářského poslání spočívá lásce. Její láska k Ježíši v ní zahořela plamenem obrovské touhy stát se misionářem, chtěla o Bohu učit, toužila projít celou zemi a hlásat Krista, přála si pro Ježíše zemřít mučednickou smrtí... A víte, čím Pán naplnil a uskutečnil všechny tyto touhy? Odpovědi se jí dostalo ve dvanácté a třinácté kapitole prvního listu do Korinta:

"Vy jste tělo Kristovo a každý z vás je jeho úd. Bůh zvolil jedny za apoštoly, jiné za učitele... Jsou snad všichni misionáři, mají všichni dar promlouvat z vnuknutí? Jsou všichni schopni učit? Usilujte o to, abyste měli dary stále lepší. A teď vám ukážu mnohem vzácnější cestu. Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl přitom lásku, jsem jako zvučící kov..."

Apoštol vysvětluje jak i ty největší dary a konání jsou ničím bez lásky. A zde svatá Terezie chápe podstatu svého poslání. Píše: "Ano, našla jsem v Církvi své místo. V srdci Církve se stanu láskou a tímto budu vším!"

A toto je podstata její svatosti a misionářské práce. Nedělá žádnou velikou věc. Její výjimečnost spočívala v tom, že i ty nejvšednější a nejnudnější věci, práce, povinnosti, dělala s obrovskou láskou. Sama říká: "Ó můj Pane, nemám jiný prostředek jak ti prokázat svou lásku než to, že si nenechám uniknout žádnou oběť,

žádný pohled, žádné slovo, aniž bych to neudělala s láskou!"

I ty jsi povolán do misií. Mírou výkupného pro obrácení a spásu duší bude tvoje láska. Nečekej na velké skutky, ale hledej setkání s Bohem v těch nejdrobnějších věcech. Pán tě opravdu potřebuje, abys do světa vnesl jeho království. Konkrétní láska dává poznání Boha. K tomu, aby Ho lidé našli, stačí, když budeš milovat a zůstaneš pozorný k jeho vedení.

V tvé lásce se zjeví Bůh, neboť **Bůh je láska!**

Markéta Synková

Z NAŠÍ CHARITY

jsme Vás informovali o akci ADOPCE NA DÁLKU. Jak jsme nyní zjistili, ACH Praha udala ve svém věstníku chybné telefonní číslo, opravujeme tedy kontaktní adresu:

ACH

Londýnská 44

Praha 2

tel.: 02/24246519 (pouze v úterý).

Podle informací, které jsme na této adrese získali, je zájem o adopci v ČR tak velký, že to kalkatští nestačí zvládat a prosí o strpení, budete-li muset na jejich odpověď s fotografií dítěte a dalšími materiály poněkud déle čekat. Nadále platí nabídka farní charity na zorganizování skupiny zájemců, kteří by sami nemohli poskytnout celou částku 3.000,-Kč ročně.

2. Do konce září odeslala farní charita na konto RWANDA Vaše příspěvky v celkové výši 10.000,-Kč a farní úřad věnoval sbírku z neděle 14.8.1994 ve výši

13.970,-Kč, celkem tedy farnost darovala 23.970,-Kč. Kéž Pán odmění Vaši štědrost a lásku!

3. Jak jsme také již dříve v Tomáškově psali, převzala naše farní charita patronát nad dětským koutkem Domova sv. Markéty. Na jeho vybavení jsme dosud poskytli z vašich finančních darů 1.287,80 Kč. Dále jsme uhradili pro tento Domov nákup sypkoviny za 3.360,-Kč a nádobí za 779,30,-Kč, celkem tedy vše za 5.427,10 Kč. Opět srdečně děkujeme všem dárcům a o dalším hospodaření s Vašimi příspěvky Vás budeme v některém z příštích čísel informovat.

MINISTRANTI

Celoroční bodování

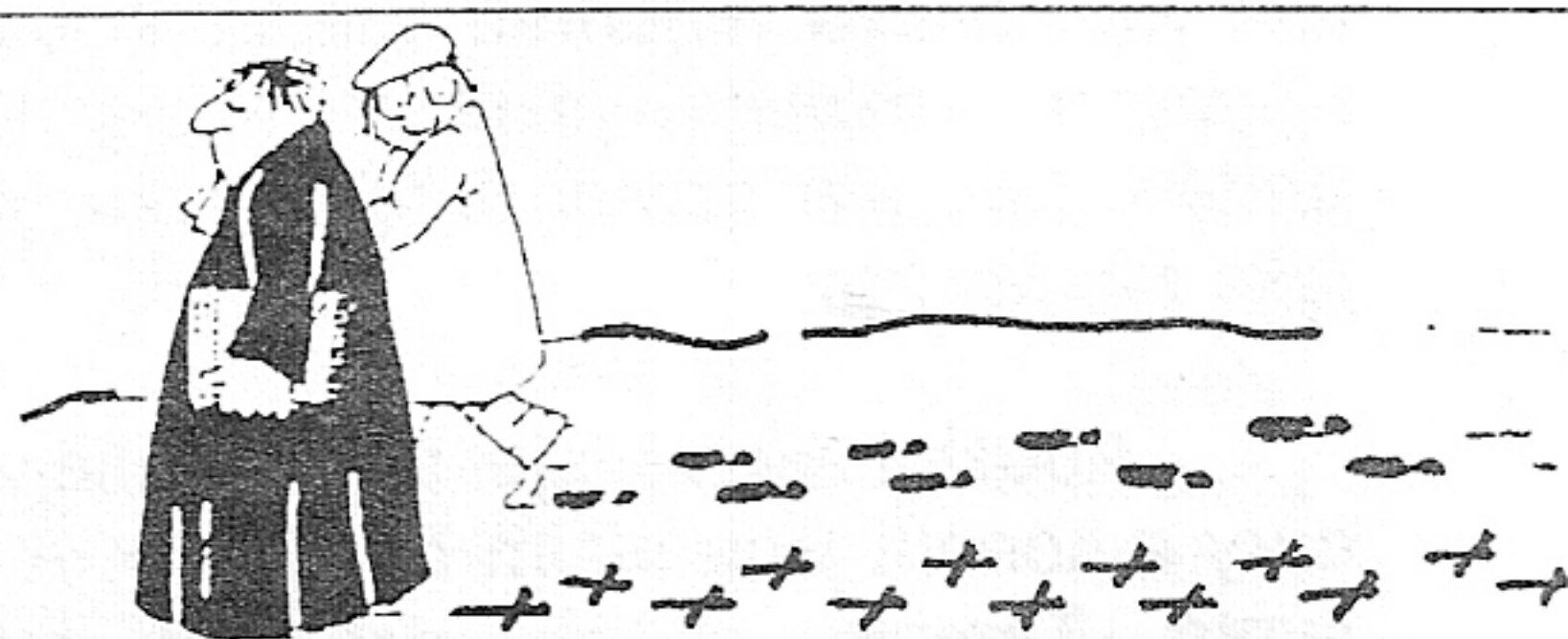
Každý rok na podzim bývá zvykem vyhodnocovat nejlepší ministranty v celoročním bodování. Hodnotí se účast na mších svatých a plnění dohodnutých služeb. Na služby je kladen největší důraz, vždyť za účast na mši lze získat 2 body, ale za neomluvené nesplnění služby se strhává 10 bodů. Bodují se i křížové cesty, májové pobožnosti a růžence. Hlavním cílem bodování je vést kluky k odpovědnému plnění povinností. Tři nejlepší v minulém školním roce neměli jedinou, vlastní vinou, nesplněnou službu (černý bod).

Letos jsme se k vyhodnocení sešli v neděli 9.10.1994 na společné schůzce. Po hře a promítání diapozitivů z prázdnin jsme mohli přistoupit k oznámení výsledků, které odpovídaly očekávání, vždyť jednotlivá dvouměsíční období v minulém roce vyhrávali stále stejní lidé. Odstupy na prvních místech byly značné. To však nebylo způsobeno jen kvalitními výkony

těch nejlepších, ale i slabou konkurencí ze strany ostatních. Bandifen, který letos zvítězil, se už s bodováním rozloučil a první místo v příštím roce čeká na někoho dalšího. Kdo to bude a kolik dosáhne bodů, to ukáží budoucí měsíce.

Na závěr uvádíme pořadí nejlepších, ve kterém jsou všichni ti, kteří dosáhli alespoň padesáti bodů. Je třeba podotknout, že Vašek, který se umístil na dvanáctém místě, ministruje teprve od konce března. A to je pro všechny, kdo se umístili za ním, tak trochu ostuda.

1. Bandifen	357 bodů
2. Štěpán David	271 bodů
3. Matěj Papoušek	188 bodů
4. Lukáš Konzal	140 bodů
5. Gert	125 bodů
6. Štěpán Mikula	116 bodů
7. Bob	90 bodů
8. Filip Gleissner	67 bodů
9. Dan Zahradník	63 bodů
10. Jan Lorenc	60 bodů
11. Káče	59 bodů
12. Vašek	53 bodů.

POHÁDKA

Jak se Hopka naučila poslouchat

V jednom hlubokém lese stála stará borovice. Na ní bydlela maminka veverka s dvěma malými veveruškami, Čiperkou s Hopkou.

Jednou odpoledne přiběhly celé vydováděné domů a měly veliký hlad.

Maminka nakoukla do spížky: "Jéje, už tu nemám ani jeden oříšek! Skočte si natrhat k potůčku. Ale nikam dál nechodte! Náš les je veliký a hluboký, mohly byste se ztratit!"

"Neboj, mami," slibovaly Čiperka a Hopka, "doběhneme si jen na oříšky. Za chvíli jsme zpátky!", a už pelášily.

K lískovému keři to byl opravdu jen kousek cesty, a tak si veverušky za chvíli pochutnávaly na sladkých oříškách. To byla dobrot!

Najednou však za nimi - křup, dup - a je tu veverčák Zrzek a povídá: "Cože? Vy jíte tyhle mrňavé kyselé ořechy? To se vám divím! Copak nevíte, že támhle, za tím křovím, rostou mnohem větší a sladší?" Křup, dup - a byl pryč. Čiperka s Hopkou dostaly na ty velké sladké ořechy obrovskou chuť.

Hopka hned povídá: "Pojď, zaběhneme si tam!"

"Ne, ne, to přece nemůžeme. Slíbily jsme mamince, že nikam dál nepůjdeme," odporuje Čiperka.

"Vždyť maminka nic nepozná!" pokouší dál Hopka.

"Ne, já nikam nejdu," řekla rozhodně Čiperka, "maminku přece musíme poslouchat!"

"Hm, tak já jdu sama, když se tak bojíš," pohodila Hopka hlavou a opravdu odhopkala! Prodírala se křovím, až měla kožíšek celý rozčuchaný. Za chvíli se však vynořila u velkého keře ořechů. Byly obrovské a sladoučké jako med.

Hopka louskala jeden za druhým a ani si nevšimla, že se nebe zatáhlo temnými mraky. Až teprve první velké kapky ji vytrhly z hodování. Honem domů! Ale kudy? Hopka začala mít trochu strach. "No co," vzdychla si, "půjdu třeba tudy,

prolezu křovím a pak už lehce najdu cestu."

Ale nevybrala dobře. Křoví bylo hustší a hustší, trní ji píchalo, kožíšek už měla nejen rozčuchaný, ale i do krve rozedraný! Pršelo a stmívalo se.

"Ach, ach," třásla se Hopka zimou i strachy, "proč já sem chodila? Že jsem jen neposlechla maminku. Teď už ji třeba nikdy neuvidím, ach, ach!" A byla stále větší tma a v dálce houkala sova. Ta sova, co si tak ráda pochutnává na malých veveruškách! Hopka už neměla ani sílu volat o pomoc. Ale co to? Zdá se jí to jen, nebo opravdu slyší z dálky volání: "Hopkóó, Hopkóó! Kde jsi?"

Hopka sebrala poslední síly a zavolala:

"Tady! Tady jsem! Pomoc!"

"Už jdeme! Vydrž!" Volání se ozývá stále blíže a už je slyšet i

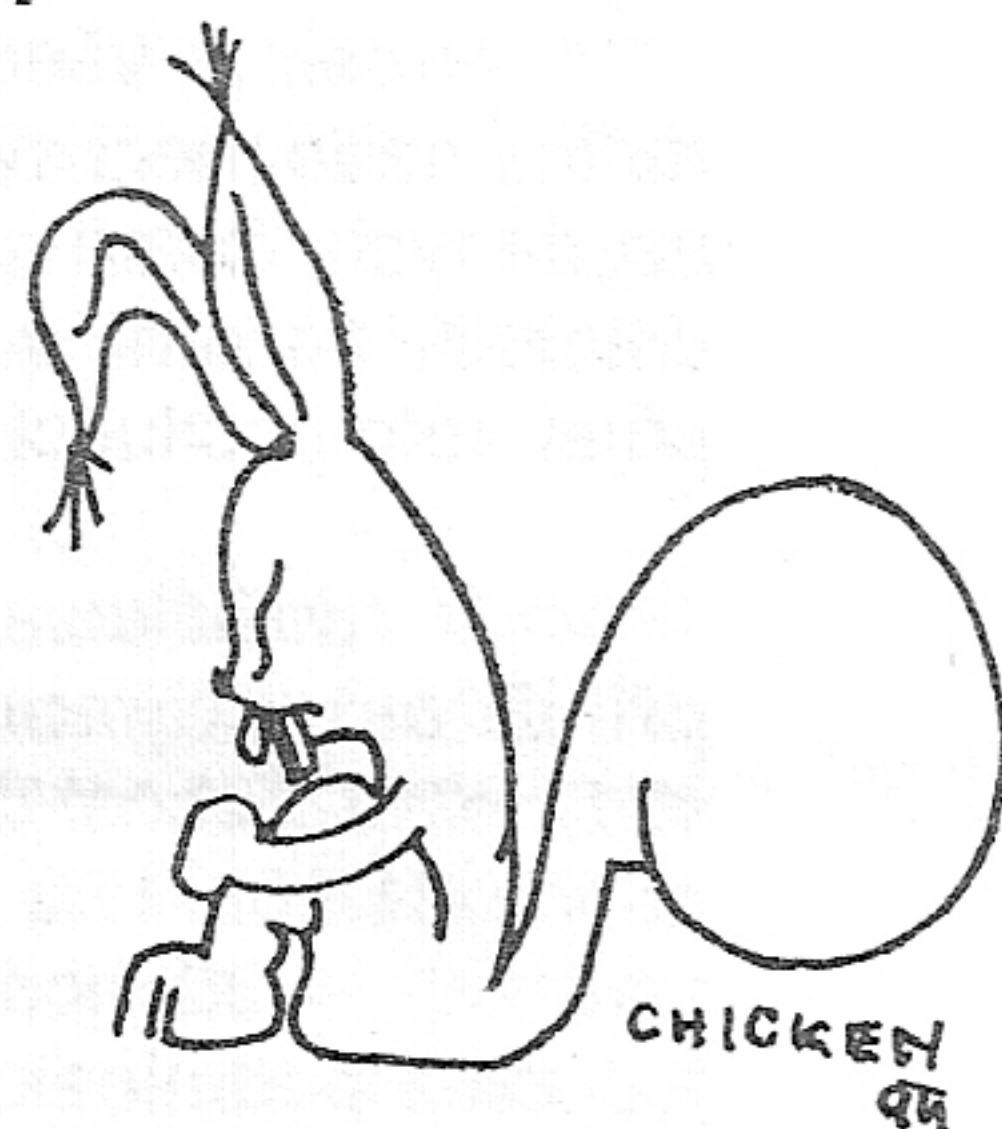
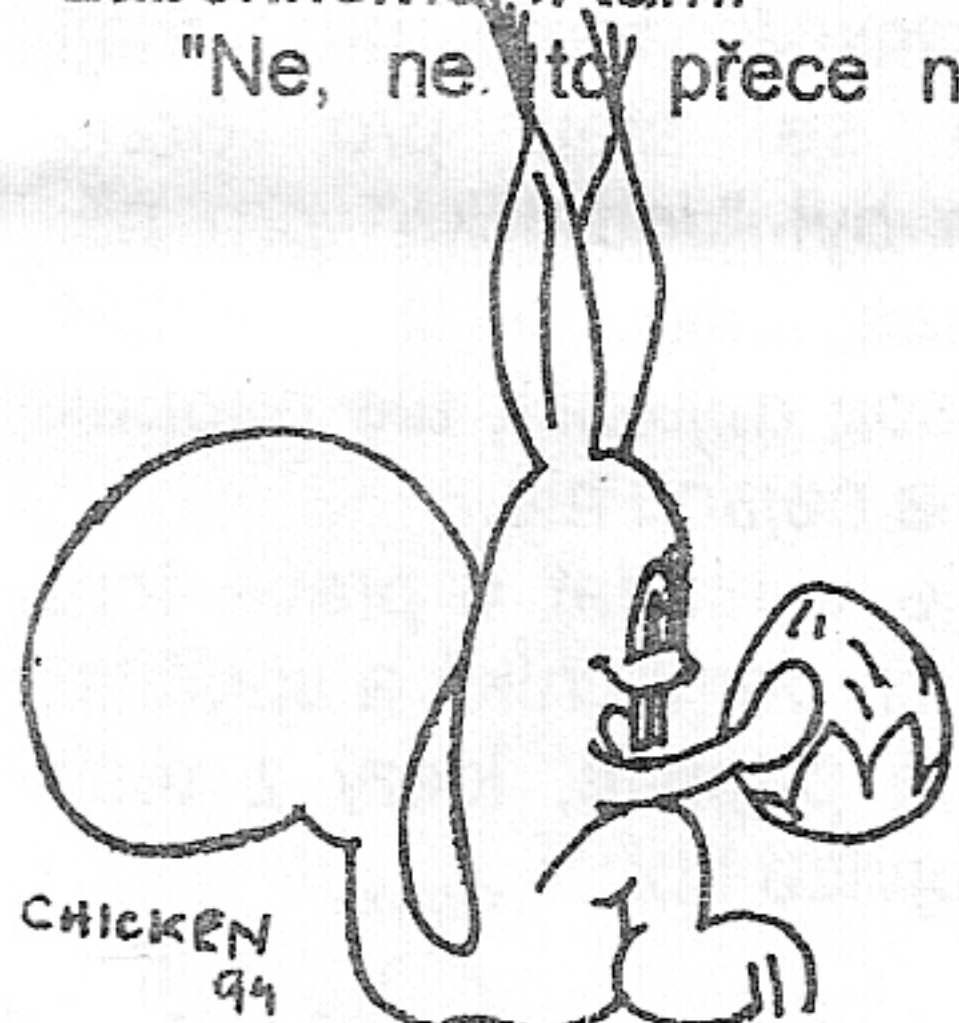
praskání větviček a najednou před Hopkou stojí maminka s Čiperkou, celé udýchané.

Jediným skokem byla Hopka u maminky. "Odpusť mi, prosím, maminečko moje, já už budu vždycky, ale vždycky poslušná!"

Co myslíte, děti, odpustila jí maminka? To víte, že ano! Pohládila Hopku a usmála se: "Být vždycky poslušná, to se ti asi nepovede, ale musíš se o to stále snažit!"

Pak už spěchaly domů. Čekala je dlouhá cesta ke staré borovici. To se to veveruškám usínalo po maminčině pohádce v suchu a v teple!

A světe div se a maminko veverko ještě víc: Hopka se od té doby tak snažila být poslušná, že se jí to docela dařilo.

To je i Váš úkol, děti, - naučit se poslouchat maminku a tatínka. Nebudete to umět hned, ale musíte se o to snažit stále znovu. Jako Hopka.

M. Veselá

ZPRÁVY

Ve čtvrtek 3.11.1994 v 17,30 hod. budeme udělovat v kostele při bohoslužbě svátost nemocných společně všem, kteří jsou vážně nemocní nebo pokročilého věku a letos ji ještě nepřijali.

Prosíme všechny Vás, kteří máte v rodině nebo mezi svými známými někoho z uvedených bratří a sester, abyste mu umožnili setkání s ostatními v kostele a přijetí této posilující svátosti.

V dušičkovém týdnu budete mít příležitost přijmout svátost smíření vždy před bohoslužbou a během ní. Ve dnech 31.10., 1. a 2. 11. (pondělí-středa) také od 14,30 hod. Přijetí této svátosti je jednou z podmínek, nutných k modlitbě za zemřelé a získání plnomocných odpustků v týdnu od 1. do 8.11. (podmínkou je dále přijetí svaté eucharistie, modlitba na úmysl papeže a návštěva hřbitova s modlitbou za zemřelé).

Obracíme se na ty z Vás, kteří byste byli ochotni sloužit druhým četbou Božího slova při liturgii (zejména v dobách dovolených), abyste se do dvou týdnů nahlásili v sakristii. Umožníme Vám účast na kurzu, konaném v našem kostele, ve kterém si osvojíte nezbytné poznatky k této službě.

Magistrát města Brna nám přispěl částkou, nezbytnou k pokrytí závěrečných faktur. Dosažení tohoto příspěvku bylo nejprve komplikováno nedostatečným pochopením situace některých zastupitelů. Přesto díky Vaším

modlitbám a také iniciativě křesťanských zastupitelů bylo dosaženo kladného výsledku.

REKLAMA

Tuto neděli 23.10. odpoledne, jak už se stává pomalu tradicí, bude farní výlet pro mládež a všechny, kdo se cítí mladí. Podrobnější informace jsou na plakátě u hlavního vchodu do kostela.

SOUTĚŽ

1.11. - připomínají Vám tyhle tři jedničky nějaký svátek? Jasně, tento den mají slavnost Ti, co se stali pro Boha jedničkami a Bůh byl "Jednička" pro ně. Narozdíl od nás se však vůbec nevytahovali, že jsou nejlepší, ale naopak věděli, že bez Boha nejsou nic.

Váš úkol je vyhledat v pravé lodi kostela oltář svatých pomocníků a spočítat jejich sochy. Ještě připište, který z těch svatých se vám nejvíce líbí.

"Vy jste
tady
nový?"

Měsíčník farního společenství při kostele Zvěstování Panny Marie a sv. Tomáše v Brně "TOMÁŠEK".
Redakce: Vít Janků, Zdeněk Buršík a Jiří Palacký.
Kontakt: tel.: (05) 42 21 74 64 nebo na faře.

Neprodejně. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.

Římsko-katolický farní úřad u sv. Tomáše v Brně,
Lidická 6, Brno, tel.: (05) 57 22 15